

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 10004 af 10/10/2016 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse 62-16 om opholdskommune - mellemkommunal refusion - Tilbudsportalen - faktisk ophold - retlig interesse

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 2016-2210-04145

Ankestyrelsens principafgørelse 62-16 om opholdskommune - mellemkommunal refusion - Tilbudsportalen - faktisk ophold - retlig interesse

Resumé:

Opholdskommunen har pligt til at yde borgeren hjælp. En person har opholdskommune, hvor personen har sin bopæl eller sædvanligvis opholder sig.

For at fastslå, hvilken kommune, der er opholdskommune, vil det ofte kræve, at der foretages en vurdering af en persons tilknytning til flere kommuner. Det forhold, at borgeren muligvis ikke kunne opnå permanent bolig på adressen udelukker ikke, at kommunen skal betragtes som opholdskommune på det pågældende tidspunkt, og kommunen dermed har pligt til at yde den relevante hjælp.

Hvis det er udokumenteret, hvor borgeren har opholdt sig, vil den seneste kendte opholdskommune skulle yde den relevante hjælp.

De særlige regler om handle- og betalingsforpligtelse hos en tidligere opholdskommune forudsætter, at der enten er tale om medvirken fra den tidligere opholdskommune eller anden offentlig myndighed, eller at der er tale om ophold på et af de nævnte veterantilbud i retssikkerhedsloven.

I den konkrete sag vurderede Ankestyrelsen, at A Kommunes forpligtelse som opholdskommune var ophørt, da en borger var fraflyttet sin tidligere bolig i A Kommune og fik ophold i B kommune, hvor det var dokumenteret, at han boede på et privatdrevet bosted. Bostedet var ikke registreret på Tilbudsportalen, og opholdet var derfor ikke omfattet af de særlige handle- og betalingsregler i retssikkerhedsloven. 2 måneder senere flyttede borgeren til C kommune på et forsorghjem, der var optaget på Tilbudsportalen.

Sagen var rejst af C kommune, der havde bevilget kontanthjælp i tilknytning til opholdet på forsorghjemmet. C kommune havde retlig interesse i at få afklaret retstilstanden, da der var et refusionskrav.

Ankestyrelsen tog ikke i sagen stilling til, om kravet kunne rejses mod B Kommune.

Lovgivning:

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (lovbekendtgørelse nr. 1052 af 8. september 2015 senest ændret ved lov nr. 380 af 27. april 2016) § 9, stk. 1 og 2, § 9, stk. 7, og § 9 c, stk. 2.

Afgørelse:

1. Baggrund for at behandle sagen principielt

Ankestyrelsen har behandlet sagen principielt for at afklare, hvilken betydning en borgers ustabile boligforhold, i perioden forud for optagelse på forsorghjem, har, ved fastlæggelse af betalingskommune.

2. Reglerne

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven) § 9, stk. 2, fastslår, at en person har opholdskommune, hvor personen bor eller sædvanligvis opholder sig.

Retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, fastslår, at den oprindelige opholdskommune yder hjælp efter serviceloven, hvis denne kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til at borgeren har fået ophold på botilbud efter §§ 107-110 i serviceloven.

Retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, fastslår, at opholdskommunen har ret til refusion, hvis den tidligere opholdskommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til at borgeren har ophold i botilbud efter servicelovens § 107-110.

Det fremgår af retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 10, 2. pkt., at en tidligere opholdskommunes pligt til at yde refusion i anledning af en borgers ophold på institution efter § 110 i serviceloven består, indtil borgeren har erhvervet ny opholdskommune.

3. Andre principafgørelser

Gældende

Følgende principafgørelser er brugt ved afgørelsen og gælder stadig:

120-12: Kommunalbestyrelsen skal sørge for, at der er de nødvendige tilbud efter serviceloven. Kun tilbud, som er registreret i Tilbudsportalen, kan indgå i kommunalbestyrelsens forsyning.

En kommune havde ikke ret til refusion for udgifter til en borgers ophold på et privatdrevet bosted, som ikke var optaget i Tilbudsportalen. Bostedet blev anset for omfattet af servicelovens § 110.

32-12: Den tidligere opholdskommune for en borger, der blev midlertidigt bortvist fra et forsorgshjem, var fortsat forpligtet til at yde refusion til forsorgshjemskommunen, da borgeren ikke havde erhvervet ny opholdskommune inden genindflytningen.

Der blev lagt vægt på, at borgeren ikke havde haft fast ophold i den bolig i forsorgshjemskommunen, hvor han efter bortvisningen blev folkeregistertilmeldt, idet han opholdt sig skiftende steder i kommunen, hvor han kunne finde husly. Han havde i perioden på ca. halvanden måned mellem bortvisningen og genindflytningen haft kontakt med forsorgshjemmet i forbindelse med misbrugsbehandling, og han havde overnattet på forsorgshjemmet. Der var ikke i øvrigt oplysninger, som bestyrkede, at han havde taget fast ophold i egen bolig i forsorgshjemskommunen eller havde besluttet at gøre det.

Ankestyrelsen har ikke andre principafgørelser på området.

4. Den konkrete afgørelse

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i jeres sag om klage over A Kommunes afgørelse.

Resultatet er

- A Kommune har ikke handle- og betalingspligt efter 1. september 2015.

Det betyder, at vi er enige i A Kommunes afgørelse, som vi stadfæster.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen vurderer, at borgerens ophold i A Kommune er omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 2, fordi borger havde egen bolig i A Kommune frem til 1. september 2015. Forpligtelsen for A Kommune som handle- og betalingskommune fra denne dato ophørte derfor, da borger fraflyttede sin bolig.

Vi lægger vægt på, at borgeren den 1. september 2015 flyttede ind på adressen XX i B Kommune. Stedet er ikke optaget på Tilbudsportalen, og der er ikke tale om et veterantilbud. Herberget er således ikke omfattet af de særlige kompetenceregler i retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, og stk. 9, og hermed heller ikke af de særlige refusionsregler i § 9 c, stk. 2, og stk. 3. A Kommune havde således ikke kompetence og refusionsforpligtelse under dette ophold.

Ved vurdering af den efterfølgende handle- og refusionsforpligtelse i C Kommune kan vi derfor ikke se bort fra den periode, hvor borgeren opholdt sig i B Kommune.

C Kommune har oplyst, at der i tilknytning til opholdet på kommunens forsorgshjem er bevilget kontanthjælp. Kommunen har således retlig interesse i at få sagen afklaret, da der er et refusionskrav.

Det fremgår af retssikkerhedslovens § 9, stk. 1 og 2, at opholdskommunen har pligt til at yde hjælp, og at en person har opholdskommune, hvor personen bor eller sædvanligvis opholder sig.

Det fremgår af vejledningen til retssikkerhedsloven, at man skal være opmærksom på, at alle personer altid har en opholdskommune, og at der derfor ikke kan stilles minimumskrav til den tilknytning en person skal have til en kommune, for at kommunen kan anses for opholdskommune. Fastlæggelsen af, hvilken kommune der er opholdskommune, kræver ofte, at der foretages en vurdering af en persons tilknytning til flere kommuner, for at fastslå hvilken kommune der er nærmest til at anse for at være personens opholdskommune.

Vi finder på den baggrund, at C Kommune ikke har ret til refusion fra A Kommune, idet A Kommune ikke var borgerens opholdskommune, da han blev indskrevet på forsorgshjemmet YY i C Kommune.

Vi er opmærksomme på, at borgeren havde ophold i A Kommune forud for opholdet i B Kommune, og at flytningen til B Kommune 1. september 2015 var til B Herberg. C Kommune er af den opfattelse, at borgeren under opholdet på herberget ikke erhvervede ny opholdskommune.

Vi bemærker, at borgeren var tilmeldt folkeregisteret på adressen XX i B Kommune fra 1. september 2015, og at der ikke er dokumentation for, at borgeren reelt havde ophold et andet sted. Det forhold, at borgeren muligvis ikke kunne opnå permanent bolig på adressen, udelukker ikke, at borgeren havde ophold på stedet og i kommunen på det pågældende tidspunkt. Den lokale kommune havde derfor pligt til at yde den relevante hjælp efter retssikkerhedslovens § 9, stk. 1, og 2.